

[Aksel Larsen.]

vil så forfærdelig gerne have tøjskatten aftrappet, men kan vi ikke få det, stemmer vi alligevel for tekstiltolden. Manøvrerne er så gennemsigtige, at det er mig uforståeligt, at et parti, som dog må formodes at tælle en hel del intelligente hoveder, overhovedet kan hitte på at lave den slags manøvrer. De gør kun partiet til grin overfor offentligheden og også blandt sine egne.

Det dagsordensforslag, der er stillet af det ærede medlem hr. Harald Nielsen, vil vi naturligvis stemme for den. Hvis det var os, der skulle have skrevet et dagsordensforslag — og det er formodentlig ikke nogen hemmelighed, at vi ville have foreslået en dagsorden, men den er blevet overflødig ved den af det ærede medlem hr. Harald Nielsen foreslåede — så ville vi have formuleret det noget anderledes, for vi ville finde det rimeligt direkte at sige, at vi nu må have tøjskatten afviklet, og ikke beskeden henstille, at spørgsmålet om tøjskattens afvikling tages op til forhandling. Alligevel er det et meget stort fremskridt, at vi får spørgsmålet om en afvikling taget op til behandling, og vi finder, at vi kan beholde vor egen dagsorden i lommen og stemme for den dagsorden, det ærede medlem hr. Harald Nielsen har foreslået.

Jeg vil håbe, at den bliver vedtaget, og jeg vil samtidig benytte lejligheden til endnu en gang at sige til regeringen og regeringspartiet, at man endnu har tid til at betænke sig, at springe fra. Det er muligt, at aftalerne mellem regeringspartiet og det konservative folkeparti er af en sådan art, at ingen af parterne kan springe fra, medmindre den anden part giver sin tilladelse dertil. Det er vel den situation, de konservative er i. De har een gang bundet sig, og de kan ikke springe fra, uden at de får socialdemokratiets tilladelse. Jeg ved ikke, om de kan få den, men jeg tror, at hvis regeringen ville springe fra, ville den ikke have så store vanskeligheder ved at få et flertal i den konservative folketingsgruppe til at sige: vi er parat til at lade hele sagen falde. Derfor, selvom de konservative, hvis de optrådte noget mere retlinet, var i stand til at spænde ben for det hele, så ligger vel den egentlige afgørelse i regeringspartiet, og jeg henstiller til de ærede socialdemokratiske medlemmers overvejelse, om de ikke,

inden det er for sent, bør være med til at standse hele denne historie.

Jeg skal ikke bruge mange ord til at udmale den tilstand, der er skabt gennem den almindelige fordyrelse af livsfornødheder og den specielle fordyrelse af tekstilvarer, beklædning o. lign., men vi ved jo, at den socialdemokratiske gruppe har meget stor respekt for statistikken og for cand. polit.er. Alene hvis man tager de statistiske opgørelser, kan man jo se, at forbruget af tekstilvarer her i landet er gået ned nøjagtigt i forhold til den stigning i priserne, der er forårsaget af tøjskatten. Når det er forholdet, kan der således ikke være tvivl om, at tøjskatten er et onde såvel for den forbrugende befolkning som for tekstilindustrien og navnlig for tekstilarbejderne.

Man kan ikke afskaffe dette onde ved yderligere at fordyre tekstilvarerne, og det er jo det, vi gør, hvis vi gennemfører det forslag om tekstiltold, som vi her behandler. Men hvis man undlader at gennemføre denne tekstiltold, for hvilken der ikke kan føres noget saglig berettiget forsvar, og hvis man samtidig tager fat på en afskaffelse af tøjskatten, ja, så vil dels befolkningen i Danmark få adskilligt lettere ved at skaffe sig beklædning og andre tekstilvarer, og dels vil der komme langt bedre forhold og navnlig langt bedre beskæftigelsesforhold i den danske tekstilindustri.

Viggo Starcke: Folketinget kan slet ikke være bekendt at bruge en hel dag til at stå og diskutere toldforhøjelser og varefordyrelser midt under en stor arbejdskonflikt, som truer med at ryste samfundet, en arbejdskonflikt, der netop er fremkaldt af fordyrende skatter og afgifter og indgreb. Den jævne befolkning står ganske undrende overfor, at man netop i den nuværende situation skal diskutere et forslag, der vil forværre den situation, som har fremkaldt arbejdskonflikten.

Man har ment, at det danske samfund ikke kunne tåle den beskudte forhøjelse af arbejdslønnen, som fagforeningerne gør krav på, et beløb på 30—40 mill. kr., men man mener åbenbart fra regeringens og de konservatives side, at samfundet særdeles godt kan tåle en fordyrelse gennem nye toldforhøjelser, som vil give statskassen